

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2025. október 23.*

„Előzetes döntéshozatal – Energia – Az energiahatékonyság ösztönzése – 2012/27/EU irányelv – A 9. cikk (3) bekezdése – A közös tulajdonban lévő épületrészek hőenergia-fogyasztásának átlátható és pontos elszámolása – Az egyes lakásoknak szolgáltatott hő valós mennyisége figyelembevételének mellőzése – A társasházak hőenergia-fogyasztási költségeinek felosztására szolgáló algoritmus”

A C-760/23. sz. [Shanov]ⁱ ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Rayonen sad Plovdiv (plovdivi kerületi bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2023. december 8-án érkezett, 2023. szeptember 28-i határozatával terjesztett elő

az „EVN Bulgaria Toplofikatsia” EAD

és

OZ

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: F. Schalin tanácselnök, M. Gavalec (előadó) és Csehi Z. bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az „EVN Bulgaria Toplofikatsia” EAD képviseletében K. Nikolov, S. Popov és S. Radev,
- OZ képviseletében A. Slavchev advokat,
- az Európai Bizottság képviseletében B. De Meester és E. Ruseva, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

ⁱ A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. október 25-i 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2012. L 315., 1. o.) 9. cikke (3) bekezdésének, az energia-végfelhasználás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról, valamint a 93/76/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. április 5-i 2006/32/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 114., 64. o.) 13. cikkének, valamint az EUMSZ 101., EUMSZ 107. és EUMSZ 169. cikknek az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az „EVN Bulgaria Toplofikatsia” EAD (a továbbiakban: EVN) hőenergia-szolgáltató vállalkozás és OZ természetes személy között egy távfűtési rendszerhez csatlakozó társasházban található, OZ tulajdonában álló lakás részére történő hőenergia-szolgáltatással kapcsolatos számlák kifizetése iránti kereset tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2012/27 irányelv (8) és (20) preambulumbekkezdése a következőket mondja ki:

„(8) A[z Európai] Bizottság 2011. március 8-án elfogadta a 2011. évi energiahatékonysági tervről szóló közleményt. A közlemény megerősítette, hogy az [Európai] Unió nem halad megfelelő ütemben az energiahatékonysági célkitűzésének elérése felé. Ez annak ellenére történik, hogy a tagállamok által [a 2006/32] irányelvben (4) foglalt kötelezettségeik teljesítéséként benyújtott első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervekben vázolt nemzeti energiahatékonysági politikákkal kapcsolatban születtek eredmények. A második cselekvési tervek első elemzése megerősíti, hogy az Unió nem halad megfelelő ütemben. E helyzet orvoslása érdekében a 2011. évi energiahatékonysági terv egy sor energiahatékonysági politikát és intézkedést vett számba, amelyek kiterjednek a teljes energiaellátási láncra – beleértve az energiatermelést, -átvitelt és -elosztást –, a közszféra által az energiahatékonyság terén betöltendő vezető szerepet, az épületeket és berendezéseket, az ipart, valamint annak szükségességét, hogy a végső felhasználókat képessé tegyék energiafogyasztásuk kézben tartására. [...]
- [...]
- (20) Annak a lehetőségnek az értékelése, amely szerint uniós szintű »fehér bizonyítvány« -rendszert lehetne bevezetni, arra mutatott rá, hogy a jelenlegi helyzetben egy ilyen rendszer túlzott adminisztratív költségekkel járna, valamint fennállna annak a kockázata, hogy az energiamegtakarítás az Unió egésze helyett néhány tagállamban összpontosulna. Egy ilyen uniós szintű rendszerre vonatkozó célkitűzés – legalábbis ebben a szakaszban –

az energiahatékonyság tekintetében az energetikai közszolgáltatókra vonatkozóan előírt nemzeti kötelezettségi rendszerek, illetve azonos mennyiségű energiamegtakarítást eredményező egyéb alternatív szakpolitikai intézkedések útján jobban elérhető lenne. A rendszerek keretében elérni kívánt célokat az Unió szintjén, közös keretrendszerben kell meghatározni, ugyanakkor jelentős rugalmasságot kell biztosítani a tagállamoknak ahhoz, hogy teljes mértékben figyelembe vehessék a piaci szereplők nemzeti szerveződését, az energiaágazat sajátos hátterét és a végső fogyasztók szokásait. A közös keretrendszernek biztosítania kell az energetikai közszolgáltatók számára a lehetőséget arra, hogy minden végső felhasználónak kínálhassanak energiahatékonysági szolgáltatásokat, ne csak azoknak, akiknek energiát értékesítenek. Ez fokozza az energiapiaci versenyt, mivel az energetikai közszolgáltatók kiegészítő energiahatékonysági szolgáltatások nyújtásával differenciálhatják termékeiket. A közös keretrendszernek ezenkívül lehetővé kell tennie a tagállamok számára, hogy nemzeti rendszerükbe társadalmi célú követelményeket foglalhassanak, különösen annak biztosítása érdekében, hogy a kiszolgáltatók helyzetben lévő ügyfelek is részesüljenek a jobb energiahatékonyság előnyeiből. A tagállamoknak – objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján – meg kell határozniuk, hogy mely energiaelosztóknak vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozásoknak kell az ezen irányelvben meghatározott végfelhasználói energiamegtakarítási célkitűzést teljesíteniük.

[...]

- 4 Ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Ez az irányelv egy intézkedésekből álló közös keretrendszert hoz létre az energiahatékonyságnak az Unió egészében történő előmozdítására annak érdekében, hogy az Unió 2020-ig elérendő 20%-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzése teljesüljön, valamint az ezt követő időszakban további előrelépést lehessen elérni az energiahatékonyság terén.

Ez az irányelv szabályokat állapít meg az energiaellátás és -felhasználás hatékonysága előtt álló energiapiaci akadályok és piaci hiányosságok megszüntetésére, valamint 2020-ig teljesítendő indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzések megállapítását írja elő.”

- 5 Az említett irányelv 9. cikkének (1) és (3) bekezdése így rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a villamos energia, a földgáz, a távfűtés, a távhűtés, valamint a használati melegvíz végső felhasználóit – amennyiben az műszakilag lehetséges, pénzügyileg észszerű és az energiamegtakarítási potenciállal arányos mértékű – ellássák olyan versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőkkel, amelyek pontosan tükrözik a végső felhasználó tényleges energiafogyasztását, és amelyek információkat szolgáltatnak a tényleges felhasználási időszakról.

A versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőket mindig rendelkezésre kell bocsátani, ha:

- a) a meglévő fogyasztásmérők cseréje esetén, kivéve, ha ez műszakilag kivitelezhetetlen, vagy nem jelent költséghatékony megoldást a becsült lehetséges hosszú távú megtakarításokat tekintve;
- b) új épületben létrehozott új csatlakozás esetén, vagy amennyiben egy épület [az épületek energiahatékonyságáról szóló, 2010. május 19-i] 2010/31/EU [európai parlamenti és tanácsi] irányelvben [(HL 2010. L 153., 13. o.)] megállapított jelentős felújításon megy keresztül.

[...]

(3) Amennyiben az épület fűtését és hűtését vagy melegvíz-ellátását távfűtési hálózatról vagy egy több épületet kiszolgáló központi rendszerből biztosítják, hő- vagy melegvíz-mennyiségmérőt kell felszerelni a hőcserélőnél vagy a csatlakozási pontnál.

Az olyan többlakásos és több célra használt épületekben, amelyekben a fűtést/hűtést központi fűtéssel vagy távfűtési hálózatról vagy több épületet kiszolgáló központi rendszerről biztosítják, egyedi fogyasztásmérőket is fel kell szerelni 2016. december 31-ig, amellyel mérni lehet az egyes egységek saját fűtés/hűtés- vagy melegvíz-fogyasztását, amennyiben ez technikailag megvalósítható és költséghatékony. Amennyiben az egyedi fogyasztásmérők használata műszakilag nem kivitelezhető vagy nem költséghatékony, a fűtés mérésére egyedi fűtési költségosztókat kell alkalmazni az egyes radiátorok hőfogyasztásának mérésére, kivéve ha a szóban forgó tagállam bizonyítja, hogy a fűtési költségosztók beépítése nem lenne költséghatékony. Ezekben az esetekben a hőfogyasztás mérésére figyelembe lehet venni alternatív költséghatékony módszereket is.

A távfűtési/távűtési hálózatról ellátott többlakásos épületek esetében, vagy ahol a saját központi fűtő- vagy hűtőrendszerek elterjedtek az ilyen épületek esetében, az átláthatóság és az egyedi fogyasztás elszámolásának pontossága érdekében a tagállamok az ilyen épületek hő- vagy melegvíz-fogyasztási költségelosztására vonatkozó átlátható szabályokat vezethetnek be. Adott esetben e szabályoknak magukban kell foglalniuk az alábbiakra használt hő és/vagy meleg víz költségei elosztásának módjáról szóló iránymutatásokat is:

- a) használati melegvíz;
- b) a létesítményből sugárzott és közös használatú területek fűtésére felhasznált hő (amennyiben a lépcsőházakban és folyosókon radiátorok működnek);
- c) a lakások fűtése.”

6 A 2012/27 irányelv „Számlainformációk” című 10. cikke a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben a végső felhasználók nem rendelkeznek [a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2009. L 211., 55. o.; helyesbítés: HL 2015. L 167., 94. o.)] és [a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/55/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/73/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2009. L 211., 94. o.; helyesbítés: HL 2015. L 167., 97. o.)] szerinti intelligens mérőkkel, a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó összes ágazatban – beleértve az energiaszolgáltatókat, az elosztórendszer-üzemeltetőket és a kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozásokat – 2014. december 31-ig gondoskodnak a pontos és tényleges fogyasztáson alapuló számlázási adatokról – a VII. melléklet 1.1. pontjával összhangban –, amennyiben az műszakilag megvalósítható és gazdasági szempontból indokolt.

Ennek a kötelezettségnek eleget lehet tenni a végső felhasználó által végzett rendszeres leolvasáson alapuló rendszerrel is, amelynek keretében a végső felhasználó a mérőberendezés állását bejelenti az energiaszolgáltatónak. A számla csak akkor alapulhat becsült fogyasztáson vagy tüntethet fel átalányösszeget, ha a végső felhasználó az adott számlázási időszakra nem jelentette be a mérőberendezés állását.

(2) A [2009/72] és a [2009/73] irányelvnek megfelelően üzembe helyezett mérőberendezéseknek lehetővé kell tenniük a tényleges fogyasztáson alapuló pontos számlainformációkat. A tagállamok biztosítják, hogy a végfelhasználók könnyen hozzá tudjanak férni azokhoz a kiegészítő információkhoz, amelyek segítségével részletesen ellenőrizhetik saját múltbeli fogyasztásukat.

A múltbeli fogyasztásra vonatkozó kiegészítő információknak szempontoknak tartalmazniuk kell:

- a) a legalább az elmúlt három évre vagy – amennyiben ez rövidebb – a szolgáltatási szerződés kezdete óta eltelt időtartamra vonatkozó összesített adatokat. Az adatoknak olyan időszakok szerinti bontásban kell megjeleníteniük, amelyekre vonatkozóan rendszeres számlázási információk keletkeztek;
- b) bármely nap, hét, hónap vagy év vonatkozásában a használat idejére vonatkozó részletes adatokat. Ezeket az adatokat a végső felhasználó számára az interneten vagy a fogyasztásmérő-interfészen keresztül hozzáférhetővé kell tenni, és ezt legalább a megelőző 24 hónap vagy – amennyiben ez rövidebb – a szolgáltatási szerződés kezdete óta eltelt időtartam vonatkozásában biztosítani kell.

(3) Függetlenül attól, hogy üzembe helyeztek-e okos mérőket, a tagállamok:

- a) előírják, hogy ha rendelkezésre állnak a végső felhasználó energiaszámláival és múltbeli fogyasztásával kapcsolatos információk, akkor azokat a végső felhasználó kérésére hozzáférhetővé kell tenni az általa kijelölt energiahatékonysági szolgáltató számára;
- b) biztosítják, hogy a végső felhasználóknak legyen lehetőségük az elektronikus számlainformációkat és számlázást választani, és hogy kérésükre világos és könnyen érthető magyarázatot kapjanak arról, hogy a számlázott összeg miből ered, különösen ha a számlát nem a tényleges fogyasztás alapján állították ki;
- c) biztosítják, hogy a végső felhasználók a számlával együtt a VII. melléklettel összhangban megfelelő tájékoztatást kapjanak annak érdekében, hogy maradéktalanul tisztában legyenek az aktuális energiaköltségekkel;
- d) előírhatják azt is, hogy a végső felhasználó kérésére az ezekben a számlákban szereplő információk nem tekinthetők fizetési kérelemnek. Ezekben az esetekben a tagállamok biztosítják, hogy az energiaszolgáltató a tényleges számlák kifizetésével kapcsolatban rugalmas feltételeket biztosítson;
- e) előírják, hogy az energiaköltségekre vonatkozó információkat és becsléseket kérésre a fogyasztók rendelkezésére kelljen bocsátani megfelelő időn belül és olyan könnyen érthető formában, amelyet felhasználhatnak az ajánlatok összehasonlítható alapon történő összevetéséhez.”

- 7 Ezen irányelvnek „A tényleges fogyasztáson alapuló számlázásra és a számlainformációkra vonatkozó minimumkövetelmények” című VII. melléklete az 1.1 pontjában a következőképpen rendelkezik:

„A tényleges fogyasztáson alapuló számlázás

Annak lehetővé tétele érdekében, hogy a végső felhasználók szabályozhassák saját energiafogyasztásukat, legalább évente egyszer a tényleges fogyasztáson alapuló számlázást kell végezni, a számlainformációkat pedig legalább negyedévente a fogyasztó rendelkezésére kell bocsátani, ha az ezt kéri, vagy ha az elektronikus számlázást választotta, egyéb esetben pedig évente kétszer. A kizárólag főzési célra használt földgáz kivételt képezhet e követelmény alól.”

- 8 Ezen irányelv „Módosítások és hatályon kívül helyezés” című 27. cikke értelmében a 2006/32 irányelv – bizonyos kivételek mellett – 2014. június 5-i hatállyal hatályát veszti.

A bolgár jog

Az energiáról szóló törvény

- 9 A 2003. december 9-i zakon za energetika (energiáról szóló törvény; a DV 2003. december 9-i 107. száma) az alapeljárás tényállására alkalmazandó változatában (a továbbiakban: energiáról szóló törvény) a következőképpen rendelkezik:

„A 38a. cikk (1) bekezdésében említett szerződéseket megkötő energiaipari vállalkozások tájékoztatják az energetikai szolgáltatásokat igénybe vevő fogyasztóikat a következőkről:

- 1) [...] a karbantartási szolgáltatások díja és az engedélyezett tevékenységhez kapcsolódó egyéb szolgáltatási díjak;

[...]

- 3) [...] a ténylegesen fogyasztott mennyiségek és a mérésre megállapított rendszerességgel nyújtott szolgáltatások értéke; e szolgáltatás nem tartozik kiegészítő díjfizetési kötelezettség alá;

[...]”

- 10 Az energiáról szóló törvény 125. cikkének (3) bekezdése így rendelkezik:

„A hőellátásra, a hőellátó rendszer üzemeltetési igazgatására, a termelők és fogyasztók távfűtési rendszerhez [a továbbiakban: hőhálózat] való csatlakoztatására, az elosztásra, a hőellátás megszüntetésére és a hőellátás felfüggesztésére vonatkozó műszaki szabályokat és feltételeket az energiaügyi miniszter rendelete állapítja meg.

[...]”

- 11 E törvény 139. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„(1) A hőenergia-fogyasztás társasházi fogyasztók közötti elosztása egy fogyasztáelosztási rendszer alapján történik.

[...]„

12 Az említett törvény 140. §-ának cikkének (1) bekezdése értelmében:

„(1) A hőenergia-fogyasztás társasházi fogyasztók közötti elosztása a következő eszközökkel történik:

[...]

2) [...] hőenergia-elosztó készülékek, azaz az országban hatályban lévő előírásoknak megfelelő, egyedi fűtési költségosztók, vagy egyedi hőmennyiségmérők;

3) [...] a háztartási melegvíz-fogyasztás elosztására szolgáló készülékek, nevezetesen a háztartási melegvíz-ellátás közös vízmennyiségmérője, valamint az épület melegvíz-berendezésének valamennyi elágazásánál szolgáltatott, a fogyasztók ingatlanainak ellátására szánt használati meleg víz mennyiségének mérésére szolgáló egyedi mérők.

[...]”

13 Ugyanezen törvény 140a. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az előfizetői alállomáshoz vagy annak önálló ágához csatlakozó társasházban felhasznált hőenergia teljes mennyiségét fel kell osztani a meleg víz és a fűtés között.”

14 Az energiáról szóló törvény 141. cikke a következőket írja elő:

„(1) Egy társasházban a meleg víz céljára felhasznált hőenergiát a következők határozzák meg:

1) az épületben háztartási meleg víz céljára felhasznált víz mennyisége, amelyet a közös mérő rögzít;

2) az 1) pontban említett mennyiség egy köbméterének felmelegítéséhez szükséges hőenergia költségei, amelyeket a 125. § (3) bekezdésében említett rendeletben előírt feltételek mellett és részletes szabályok szerint határoznak meg.

(2) Az (1) bekezdésben említett hőenergiát a 125. cikk (3) bekezdésében említett rendeletben előírt feltételek mellett és részletes szabályok szerint kell felosztani a fogyasztók között.”

15 E törvény 142. cikke értelmében:

„(1) A társasház fűtését szolgáló hőenergia mennyisége a társasházban szolgáltatandó hőenergia összmenyisége és melegvízellátásra szolgáló hőenergiának a 141. § (1) bekezdésének megfelelően megállapított mennyisége közötti különbségnek felel meg.

(2) A társasház fűtését szolgáló hőenergia az épületen belüli hőtermelő berendezés által kibocsátott hőre, a közös tulajdonban lévő épületrészek fűtését szolgáló hőre és a külön tulajdon fűtését szolgáló hőre oszlik.

[...]”

A távfűtési szolgáltatásról szóló rendelet

- 16 A 2007. április 6-i Naredba za toplosnabdyavaneto n° 16-334 (a távfűtésről szóló 16-334. sz. rendelet) alapügyre alkalmazandó változatának (a továbbiakban: távfűtési szolgáltatásról szóló rendelet) 38. cikke előírja:

„Az energiatermelő, a hőenergia-szállító vállalkozás vagy az energiaszolgáltató a következő feltételek mellett látja el ügyfeleit hőenergiával:

1. a tulajdonosok vagy az ingatlan használatára vonatkozó dologi jog jogosultjainak alegységeit a hőenergia-elosztó hálózathoz csatlakoztatják;
2. a hőenergia-szállító vállalkozás és az ügyfelek az általános feltételeknek megfelelően hőenergia-értékesítési szerződést kötnek;
3. a hőenergia-fogyasztók határidőn belül megfizetik be a hőenergiaért járó havidíjakat.”

- 17 A távfűtési szolgáltatásról szóló rendelet 52. cikkének (1) és (2) bekezdése így rendelkezik:

„(1) A hőenergia-fogyasztás társasházi fogyasztók közötti elosztása a [hőmennyiségmérő] eszközökkel történik az alábbiak szerint:

- 1) az egyedi hőenergia-elosztók, amelyeket valamennyi hőleadón és/vagy az ingatlanokhoz kapcsolódó egyedi hőmennyiségmérő eszközön helyeztek el, és amelyek megfelelnek a belföldön hatályos szabványoknak és normatív jogi aktusoknak;
- 2) [...] a háztartási melegvíz-fogyasztás elosztására szolgáló készülékek, nevezetesen a háztartási melegvíz-ellátás közös vízmérője, valamint az épület melegvíz-berendezésének valamennyi elágazásánál szolgáltatott, a fogyasztók ingatlanainak ellátására szánt meleg víz mérésére szolgáló egyéni mérők.

(2) Az (1) bekezdésben említett készülékek hozzájárulnak a hőenergia azon részének meghatározásához, amelyet a társasházak [hőmennyiségmérőhöz] csatlakozó különböző fogyasztói fogyasztanak.

[...]”

- 18 E rendelet 57. cikke kimondja:

„(1) Amennyiben a hőenergia mennyiségét a tulajdonjog tárgyát képező ingatlan határain kívül telepített [hőmennyiségmérőkkel] mérik, a mért mennyiségeket korrigálni kell az ágazathoz kapcsolódó, a [hőmennyiségmérők] és a tulajdonjog tárgyát képező ingatlan határa közötti területre vonatkozó, technológiai hőenergia-költségekkel.

(2) Az infrastruktúrák technológiai hőenergia-költségeit a IV. szakasznak megfelelően kell meghatározni.

(3) Az (1) bekezdésben említett rendelkezés a társasházakban és egyszemélyes ingatlanokban található előfizetői állomásokra is vonatkozik.

[...]

- 19 Az említett rendelet kiegészítő rendelkezéseinek (1) bekezdése a következő fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„1. Az »algorithmus« olyan szabályrendszer (képlet), amely meghatározza a számítási műveletek sorrendjét, és amelynek alkalmazása egy adott probléma megoldásához vezet.

[...]

2a. A »fűtőberendezés tényleges beépített teljesítménye« a társasház valamennyi ingatlanában található hőleadók beépített teljesítményének összege.

3. Az »épületben található berendezés« vagy »belső berendezés« a hőleadókhoz vezető fő vertikális és horizontális elosztóvezetékek összessége, valamint a hőenergiának az előfizetői alállomástól az ügyfelek ingatlanjaihoz történő elosztására és szolgáltatására szolgáló berendezéseket jelenti. Amennyiben több épület csatlakozik egy előfizetői alállomáshoz, minden egyes csatlakozó hővezeték az épület megfelelő berendezésének részét képezi.

[...]

8. „Az épület maximális fajlagos költsége” az épületben egy kilowatt beépített teljesítményű hőleadó által az épületben kibocsátott maximális hőenergia-mennyiség az épületberendezés megfelelő működési rendje mellett.

[...]

13a. A »fűtőberendezés tervezett teljesítménye« az épületen belüli hőtermelő berendezésnek az épület beruházási projektje alapján meghatározott teljesítménye.

[...]

- 20 Ugyanezen rendelet átmeneti és záró rendelkezései tartalmazzák a (2) bekezdést, amelynek szövege a következő:

„(1) A társasházban található ingatlan tulajdonosai és/vagy az ingatlan használatára vonatkozó dologi jog jogosultjai kötelesek:

- 1) a fogyasztás elosztására szolgáló berendezéseket telepíteni az ingatlanukban elhelyezett, pecséttel lezárt hőleadókra;
- 2) melegvízmérőket felszereltetni az ingatlanukat az épület háztartási melegvíz-ellátásra szolgáló berendezésével összekapcsoló valamennyi elágazására.

[...]

- 21 A távfűtési szolgáltatásról szóló rendelet tartalmaz egy, „A társasházak hőenergia-fogyasztásának elosztási módszertana” című mellékletet (a továbbiakban: módszertan), amelynek 1. pontja a következőket írja elő:

„A felosztandó hőenergiafogyasztás az előfizetői alállomás hőmennyiségmérőjével mért, az ingatlanhatár alapján számított technológiai költségekkel korrigált, valamint az épület berendezésének feltöltésének kiegészítéséhez felhasznált hőenergia mennyisége, ha a fűtési hálózatból származó hőátadó közeg kerül felhasználásra.”

- 22 A módszertan 2. cikke értelmében:

„A társasház előfizetői alállomásán hőmennyiségmérővel mért hőenergia egy adott számítási időszakban a fűtési célra felhasznált energia, a háztartási melegvíz-ellátáshoz felhasznált energia és az előfizetői alállomás hőenergia-technológiai költségeinek összege.”

- 23 A módszertan 6. pontja pontosítja, hogy a fűtéshez felhasznált hőenergia mennyisége az ezen módszertan 1. pontjában meghatározott energia és a háztartási melegvíz-ellátáshoz szükséges hőenergia mennyisége közötti különbség.

- 24 E módszertan 6.1. cikke kimondja:

„A fűtési célra felhasznált hőmennyiség az épületen belüli hőtermelő berendezés által, a közös tulajdonban lévő épületrészekben belül található hőleadók által, és a külön tulajdonban álló ingatlanokon belül található hőleadók által kibocsátott hő mennyiségét foglalja magában.”

- 25 A módszertan 6.1.1 pontja szerint az épületen belüli hőtermelő berendezés által kibocsátott hőenergia mennyisége az épület és a hőtermelő berendezés típusától és termofizikai jellemzőitől függ. Azt az energiaszolgáltató határozza meg, aki a fogyasztást az e pontban megadott matematikai képlet szerint osztja el.

- 26 A módszertan 6.1.3 pontjának szövege a következő:

„Az épületen belüli hőtermelő berendezés által kibocsátott [...], kWh-ban kifejezett hőenergia-mennyiséget az ingatlan épületgépészeti tervek szerinti fűtött légtérfogatával arányosan kell elosztani.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 27 Az EVN, az energiáról szóló törvény értelmében vett energiaszolgáltató vállalkozás hőenergia előállítására és átvitelére vonatkozó engedéllyel rendelkezik, amelynek alapján különösen társasházak részére nyújt fűtés- és melegvíz-ellátást.
- 28 OZ egy olyan társasházban található ingatlan tulajdonosa, amely a távfűtési rendszerhez csatlakozik, és amely tekintetében az EVN szolgáltatja a működéséhez szükséges hőenergiát.

- 29 E körülmények között az EVN 519 bolgár leva (BGN) (hozzávetőleg 265 euró) összeget követelt OZ-tól a 2018. május 1. és 2020. október 31. közötti hőenergia-fogyasztás címén, amely összeget nem fizették meg. Ennélfogva az EVN 78,20 bolgár leva (BGN) (hozzávetőleg 40 euró) összegű késedelmi kamatot is követelt tőle a 2018. július 3. és 2021. április 5. közötti időszak vonatkozásában.
- 30 Mivel OZ nem fizette meg ezeket az összegeket, az EVN keresetet indított a Rayonen sad Plovdiv (plovdivi kerületi bíróság, Bulgária), a kérdést előterjesztő bíróság előtt OZ ezen összegek megfizetésére való kötelezése iránt.
- 31 OZ vitatja, hogy köteles lenne az EVN által követelt összegek megfizetésére, többek között azzal az indokkal, hogy az azon módszertan 6.1.1 pontjában említett matematikai képlet, amelynek alapján a hőenergia-fogyasztás különböző tulajdonostársak közötti elosztását kiszámítják, ellentétes az uniós joggal. Ezenkívül OZ azt állítja, hogy nem kötöttek írásbeli szerződést az energiaszolgáltatásról, az EVN által követelt összeg nem felel meg a tényleges fogyasztásnak, a fogyasztásmérők hibásak, az előfizetői alállomás, azaz az épület azon műszaki helyisége, amelyből az épület különböző részeiben a fűtést és a melegvíz-szolgáltatást biztosítják, nincs megfelelő állapotban, és nem kerül sor az energiafogyasztás rendszeres elszámolására.
- 32 Az alapeljárás keretében készített szakértői vélemény alapján, amelyet a felek nem vitattak, megállapítást nyert, hogy az alkalmazott hőmennyiségmérők megfelelnek a távfűtési szolgáltatásról szóló rendelet követelményeinek, de az is, hogy az érintett fűtőberendezés bizonyos szabálytalanságokat mutatott, ami azt eredményezte, hogy a szolgáltató által használt adatok helytelenek voltak.
- 33 A szakértő különösen a módszertan 6.1.1 pontjában szereplő matematikai képlet alapján végzett hőenergia-elosztási számításokat kérdőjelezte meg, mivel e számítások azzal a hatással jártak, hogy a hőenergiát nem használó felhasználóknak az ilyen energiát felhasználó, de számláikat meg nem fizető felhasználók által fizetendő összegek egy részét meg kellett fizetniük.
- 34 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy a módszertan összeegyeztethető-e a 2012/27 irányelv 9. cikkének (3) bekezdésével. Ebben az összefüggésben megjegyzi, hogy a módszertan 6.1.1 pontjában szereplő matematikai képlet elemei nem egyértelműek, és az e képletben figyelembe vett elemekre tekintettel nagy a valószínűsége annak, hogy a lakásaikban hőenergiát nem fogyasztó fogyasztóktól követelt összegek túl magasak. Az említett képlet ugyanis a fűtőberendezések megvalósítására irányuló épületgépészeti tervekben szereplő elméleti adatokon alapul, anélkül hogy figyelembe venné azokat a tényleges körülményeket, amelyek között e berendezések a gyakorlatban működnek, és annak ismerete nélkül, hogy e tényleges körülmények megegyeznek-e az elméletileg meghatározott körülményekkel.
- 35 E körülmények között a Rayonen sad Plovdiv (plovdivi kerületi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Ellentétes-e a [2012/27] irányelv 9. cikkének (3) bekezdésével és az EUMSZ 169. cikkel az épületen belüli berendezés által sugárzott hőenergia költségeinek megfizetése, amennyiben az épület lépcsőházaiban és folyosóin nem működnek radiátorok?

- 2) Ellentétes-e [2012/27] irányelv 9. cikkének (3) bekezdésével és az EUMSZ 169. cikkel a távfűtést szolgáltató vállalkozás azon lehetősége, hogy egy nemzeti szabályozás alapján díjat követeljen valamely épületen belüli berendezés hőfogyasztásáért, ha a hőenergia mennyiségének meghatározására a közigazgatási szervek által kidolgozott olyan képlet alapján kerül sor, amely:
- egy tényezőt vezet be annak meghatározására, hogy a létesítmény beépített teljesítménye mekkora hányadot képvisel a fűtőberendezés összteljesítményén belül, anélkül, hogy egyértelmű lenne e tényező képzésének módja;
 - az épületen belüli berendezés beépített teljesítményét veszi alapul, figyelmen kívül hagyva a ténylegesen beépített teljesítményeket;
 - nem veszi figyelembe az épületen belüli berendezés hőátadó közegének hőmérsékletét;
 - abból indul ki, hogy a berendezés folyamatosan teljes teljesítménnyel üzemel;
 - nem veszi figyelembe a fűtési rendszerek különböző típusainak (a jelen esetben: Tichelmann) sajátos működési módját, és működési módjukat illetően egyenértékűnek tekinti azokat;
 - automatikusan 19 °C-os átlaghőmérsékletet feltételez a társasházak esetében[?]
- 3) Ellentétes-e a [2012/27] irányelv 9. cikkének (3) bekezdésével és az EUMSZ 169. cikkel a távfűtést szolgáltató vállalkozás azon lehetősége, hogy egy nemzeti szabályozás alapján díjat követeljen a háztartási melegvíz-ellátásra felhasznált hőfogyasztásáért, ha a hőenergia mennyiségének meghatározására a közigazgatási szervek által kidolgozott olyan képlet alapján kerül sor, amely figyelmen kívül hagyja, hogy a háztartási meleg vizet milyen hőmérsékletre kell felmelegíteni és milyen hőmérsékleten kell az előfizetők részére szolgáltatni, illetve ehhez kapcsolódóan, hogy milyen mennyiségű hőenergiára van szükség e víz felmelegítéséhez, és amely azt sem veszi figyelembe, hogy az előfizetők köbméterben kifejezve milyen mennyiségű meleg vizet fogyasztottak, és amely képlet alkalmazásával a téli fűtési időszakban mindig a nyári időszakban számlázott háztartási melegvíz-mennyiség kétszeresének megfelelő mennyiséget vettek figyelembe?
- 4) Ellentétes-e a [2006/32] irányelv 13. cikkével, a [2012/27] irányelv 9. cikkének (3) bekezdésével, valamint az EUMSZ 169. cikkel a távfűtést szolgáltató vállalkozás azon lehetősége, hogy egy nemzeti szabályozás alapján az épületrészeknek az épületgépészeti tervek szerinti fűtött légtérfogatával arányos díjat követeljen valamely társasház épületen belüli berendezésének leadott hőfogyasztásáért, anélkül hogy figyelembe venné a fűtőberendezések műszaki kapacitásának megfelelően az adott lakásban ténylegesen leadott hőenergiamennyiséget?

Jelentőséggel bír-e ezen kérdés megválaszolása szempontjából, hogy a nemzeti szabályozás szerint az épületen belüli berendezés hőenergiája a felhasználók által a teljes hőmennyiségért fizetendő végső összeg (a berendezés által leadott hőenergiáért, a fűtésért és a meleg vízért fizetendő összegek együttes összege) kiszámítására szolgáló algoritmus egyik összetevője, amelynek alkalmazása során az adott lakás fűtéséért fizetendő összeget a teljes fűtésienergia mennyiség (kisebbitendő) és az épületen belüli létesítményből származó hőenergia, a közös

tulajdonban lévő épületrészekben belül található radiátorok által leadott hőenergia és a melegvízellátásra felhasznált hőenergia együttes mennyisége (kivonandó) közötti különbség alapján kell kiszámítani?

- 5) Sérti-e az erőfölénnyel való visszaélésnek az EUMSZ 101. cikk szerinti tilalmát és a jogellenes állami támogatások nyújtásának az EUMSZ 107. cikk szerinti tilalmát az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint a fogyasztók az egyes lakásoknak ténylegesen leadott hőmennyiség figyelembevétele nélkül az épületrészeknek az épületgépészeti tervek szerinti fűtött légtérfogatával arányosan fizetnek az épületen belüli berendezésből leadott hőenergia szolgáltatásáért[?]

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

- 36 A Bizottság vitatja az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóságát annyiban, amennyiben azok az EUMSZ 101., EUMSZ 107. és EUMSZ 169. cikk értelmezésére vonatkoznak.
- 37 Hangsúlyozza, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem tartalmaz olyan elemet, amely lehetővé tenné az alapeljárás tárgya, valamint az EUMSZ 101., EUMSZ 107. és EUMSZ 169. cikk közötti kapcsolat megállapítását, sem pedig olyan ténybeli és jogi elemeket, amelyek lehetővé tennék a Bíróság számára, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára az előtte folyamatban lévő jogvita megoldásához hasznos választ adjon.
- 38 Ezenkívül az EUMSZ 169. cikk kért értelmezését illetően a Bizottság azt állítja, hogy mivel e rendelkezés az Unió egyik hatáskörére vonatkozik, értelmezése nem lehet releváns a tagállamok által hozott intézkedések értékelése szempontjából. E tekintetben a 2012/27 irányelv minimális harmonizációt ír elő, és így nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy szigorúbb intézkedéseket fogadjanak el a fogyasztók fokozott védelmének biztosítása érdekében.
- 39 Ennek kapcsán emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 267. cikkel bevezetett eljárás a Bíróság és a nemzeti bíróságok közötti együttműködés eszköze, amelynek révén a Bíróság megadja számukra az uniós jog értelmezéséhez azokat a támpontokat, amelyek az általuk eldöntendő jogvita megoldásához szükségesek. Ezen együttműködés keretében egyedül az alapügyben eljáró, az alapügy tényállásáról egyedül közvetlen ismeretekkel rendelkező és a meghozandó bírósági döntésért felelős nemzeti bíróság jogosult az ügy sajátosságaira figyelemmel megítélni azt, hogy egyrészt az ítélethozatala szempontjából szükséges-e az előzetes döntéshozatal, másrészt azt, hogy a Bíróság elé terjesztett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések valamely uniós jogi szabály értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (1978. november 29-i Redmond ítélet, 83/78, EU:C:1978:214, 25. pont; 2024. október 4-i Biohemp Concept ítélet, C-793/22, EU:C:2024:837, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 A Bíróság ugyanakkor nem dönthet előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről, ha az uniós jog nemzeti bíróság által kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az előtte folyamatban lévő alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek

ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2000. július 13-i *Idéal tourisme* ítélet, C-36/99, EU:C:2000:405, 20. pont; 2024. október 4-i *Biohemp Concept* ítélet, C-793/22, EU:C:2024:837, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 41 A Bíróság eljárási szabályzatának 94. cikke e tekintetben megköveteli, hogy bármely előzetes döntéshozatal iránti kérelem tartalmazza „a jogvita tárgyának, valamint a kérdést előterjesztő bíróság által megállapított releváns tények rövid ismertetés[ét], vagy legalább a kérdések alapját képező tények ismertetés[ét]”, „az ügyben esetlegesen alkalmazandó nemzeti rendelkezések tartalm[át] és – adott esetben – a vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlat[ot]”, valamint „azon okok ismertetés[ét], amelyek miatt a kérdést előterjesztő bíróságban kérdés merült fel egyes uniós jogi rendelkezések értelmezésére vagy érvényességére vonatkozóan, valamint azt a kapcsolatot, amelyet e bíróság e rendelkezések és az alapeljárásban alkalmazandó nemzeti jog között felállít”.
- 42 Márpedig a jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely megalapozhatná az alapügyben alkalmazandó nemzeti szabályozás és az EUM-Szerződés értelmezni kért rendelkezései közötti kapcsolatot.
- 43 E kérelem tehát nem mutatja be azokat a ténybeli adatokat, amelyek lehetővé tennék a Bíróság számára annak megértését, hogy az alapjogvita megoldása mennyiben igényli az EUMSZ 101., EUMSZ 107. és EUMSZ 169. cikk értelmezését, sem pedig azokat az okokat, amelyek miatt a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy e célból a fenti értelmezésre van szüksége.
- 44 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 101. és EUMSZ 107. cikk értelmezésére vonatkozó ötödik kérdés elfogadhatatlan, valamint az első, a második, a harmadik és a negyedik kérdés elfogadhatatlan annyiban, amennyiben azok az EUMSZ 169. cikk értelmezésére vonatkoznak.

Az ügy érdeméről

- 45 Első, második, harmadik és negyedik kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2012/27 irányelv 9. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a társasházi lakás tulajdonosa köteles megfizetni egyrészt az épületen belüli valamennyi hőenergiaelosztó- és -szállítóvezeték, valamint -berendezés által leadott hőenergia után a részére kiszámlázott költségeket, ideértve azt az esetet is, ha a közös tulajdonban lévő épületrészekben nem működnek radiátorok, jöllehet e költségeket nem a tényleges és egyedileg megállapított fogyasztás alapján, hanem összesítést követően a tulajdonostársak lakásainak fűtött légtérfogatával arányos felosztás alapján határozzák meg, másrészt pedig köteles megfizetni a lakása fűtéséhez felhasznált hőenergia egyéni fogyasztása és a használati meleg víz címén kiszámlázott költségeket, noha e költségeket nem tényleges és személyre szabott fogyasztás, hanem nem egyértelmű vagy alá nem támasztott paramétereken alapuló matematikai képlet alapján határozzák meg.
- 46 Előzetesen meg kell állapítani, hogy negyedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság a 2006/32 irányelv rendelkezéseinek, közelebbről ezen irányelv 13. cikkének értelmezését kéri a Bíróságtól, amely többek között előírja, hogy a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a végső fogyasztók részére kiállított számlák a tényleges energiafogyasztáson alapuljanak, és azokat világosan és érthetően fogalmazzák meg.

- 47 A 2006/32 irányelv helyébe lépő 2012/27 irányelv 27. cikkének (1) bekezdése értelmében a 2006/32 irányelvet 2014. június 5-i hatállyal hatályon kívül helyezték. A 2012/27 irányelv 28. cikkének (1) bekezdése alapján továbbá a tagállamoknak hatályba kell léptetniük azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2014. június 5-ig megfeleljenek. Ez az irányelv egyébként nem tartalmaz különös rendelkezést az általa felváltott 2006/32 irányelv rendelkezéseinek időbeli hatályára vonatkozóan.
- 48 Ennélfogva, mivel az alapügy tényállása a 2018. május 1-jétől 2020. október 31-ig tartó időszakhoz kapcsolódik, annak érdekében, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára hasznos választ lehessen adni, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseket a 2012/27 irányelv rendelkezéseinek figyelembevételével kell megvizsgálni.
- 49 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a 2012/27 irányelv célja az 1. cikkének megfelelően a nagyobb energiahatékonyság előmozdítása. Ezzel összefüggésben – amint az az említett irányelv (8) preambulumbekkezdéséből is kitűnik – az energiatermelőtől a végső felhasználóig a teljes energiaellátási láncot ösztönzik ennek a célnak az elérésére.
- 50 E tekintetben a 2012/27 irányelv 9. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználókat – amennyiben az műszakilag lehetséges, pénzügyileg észszerű és arányos mértékű – ellássák olyan egyedi fogyasztásmérőkkel, amelyek pontosan tükrözik a tényleges energiafogyasztást, és amelyek információkat szolgáltatnak a tényleges felhasználási időszakról.
- 51 Közelebbről olyan helyzetben, mint amely az alapügynek is tárgyát képezi, amelyben több, távfűtési hálózathoz csatlakoztatott lakásból álló épületekről van szó, ezen irányelv 9. cikke (3) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy legkésőbb 2016. december 31-ig egyedi fogyasztásmérőket kell felszerelni, amelyekkel mérni lehet az egyes egységek saját fűtés/hűtés- vagy melegvíz-fogyasztását, amennyiben ez technikailag megvalósítható és költséghatékony. E rendelkezés ezenkívül pontosítja, hogy amennyiben az ilyen fogyasztásmérők használata műszakilag nem kivitelezhető vagy nem költséghatékony, a fűtés mérésére egyedi fűtési költségosztókat kell alkalmazni az egyes radiátorok hőfogyasztásának mérésére, azonban a tagállamok a hőfogyasztás mérésére alternatív költséghatékony módszereket is figyelembe vehetnek.
- 52 Amint az a 2012/27 irányelv (20) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkéből kitűnik, a tagállamok széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek mind az energiafogyasztás csökkentésére alkalmas intézkedések megválasztását, mind azok végrehajtásának részletes szabályait illetően. E célból többek között átlátható szabályokat írhatnak elő a lakáscélú épületek hőenergia- vagy melegvíz-fogyasztásával kapcsolatos költségek elosztására vonatkozóan. A pontos és kimerítő szabályozás választása helyett a tagállamok olyan általános keretet is meghatározhatnak, amely mozgástérrel biztosít a társasházak számára.
- 53 Ennek kapcsán ezen irányelv 9. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdése pontosítja, hogy a távfűtési, illetve távhűtési hálózatról ellátott többlakásos épületek esetében, vagy ahol a saját központi fűtő- vagy hűtőrendszerek elterjedtek az ilyen épületek esetében, az átláthatóság és az egyedi fogyasztás elszámolásának pontossága érdekében a tagállamok az ilyen épületek hő- vagy melegvíz-fogyasztási költségelosztására vonatkozó átlátható szabályokat vezethetnek be. Adott esetben e szabályoknak magukban kell foglalniuk az először is a használati

melegvíz-fogyasztáshoz, másodszor a létesítményből sugárzott és közös használatú területek fűtésére felhasznált hő fogyasztásához, harmadszor pedig a lakások fűtésének céljára használt hő fogyasztásához kapcsolódó költségek elosztásának módjáról szóló iránymutatásokat is.

- 54 Ebben az összefüggésben a Bíróság már kimondta, hogy a távfűtési hálózathoz csatlakozó egyes olyan társasházakban, mint amilyen az alapügyben szóban forgó épület is, nehezen képzelhető el, hogy a fűtésre vonatkozó – különösen az épületen belüli hőtermelő berendezést, azaz az adott épületen belüli valamennyi hőenergiaelosztó- és -szállítóvezetékét, valamint –berendezést – és a közös tulajdonban lévő épületrészeket érintő számlákat teljes mértékben egyénre szabják. Konkrétabban az épületen belüli hőtermelő berendezést illetően, nehéznek, sőt lehetetlennek bizonyulhat a berendezés által az egyes lakásokban leadott hőmennyiség pontos meghatározása. E hőmennyiség ugyanis nem csupán az érintett lakáson belül az épületen belüli hőtermelő berendezés egyes elemei által leadott hőt foglalja magában, hanem a fűtött és fűtetlen helyiségek közötti hőcserét is. A társasházi lakások ugyanis a hő szempontjából nem függetlenek egymástól, mivel a hő cirkulál a fűtött és a kevésbé vagy egyáltalán nem fűtött helyiségek között (lásd ebben az értelemben: 2019. december 5-i EVN Bulgaria Toplofikatsia és Toplofikatsia Sofia ítélet, C-708/17 és C-725/17, EU:C:2019:1049, 85–86. pont).
- 55 Először is, ami azt a kérdést illeti, hogy a tagállamok előírhatják-e, hogy a társasházi lakás tulajdonosa köteles díjat fizetni az épületen belüli berendezés által kibocsátott hőenergiaért, ideértve azt az esetet is, amikor annak közös tulajdonban lévő részein nem működnek radiátorok, meg kell állapítani, hogy 2012/27 irányelv nem írja elő azt a feltételt a tagállamok számára, amikor az utóbbiak a hőenergia-fogyasztáshoz kapcsolódó költségek megosztására vonatkozó átlátható szabályokról rendelkeznek, amely szerint a társasházak közös tulajdonban lévő részeit radiátorokkal kell felszerelni.
- 56 Ezenkívül, amint az a 2012/27 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdéséből és a jelen ítélet 54. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az olyan távfűtési hálózathoz csatlakoztatott épületekben, mint amelyről az alapügyben szó van, az épületen belüli berendezés által kibocsátott hőt, többek között amiatt, hogy a fűtésvezetékek bizonyos lakásokon áthaladnak, és a fűtött és a fűtetlen helyiségek között hőcsere zajlik le, meg kell különböztetni az esetleges hőleadók, például a lépcsőházakban és folyosókon található radiátorok által előállított, a közös tulajdonban lévő épületrészekben kibocsátott hőtől. Ebből következik, hogy a lakástulajdonosok nem mentesülhetnek az épületen belüli berendezés által kibocsátott hőenergia fogyasztásához kapcsolódó költségek alól pusztán azzal az indokkal, hogy a közös tulajdonban lévő épületrészek nem rendelkeznek ilyen hőleadókkal.
- 57 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a 2012/27 irányelv 9. cikkének (3) bekezdésével ellentétes-e az olyan szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, amely előírja, hogy minden lakástulajdonosnak az épületen belüli hőtermelő berendezés által kibocsátott hőenergia után a lakások épületgépészeti tervek szerinti fűtött légtérfogatával arányosan kell fizetnie a költségeket, a Bíróság már lényegében kimondta, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapügyben szó van, megfelel az ezen irányelv 9. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében szereplő „iránymutatások” fogalmának, mivel e szabályozás előírja, hogy a hőenergiához kapcsolódó költségeket az épületen belüli hőtermelő berendezés által leadott hőnek megfelelő, a közös tulajdonban lévő épületrészek fűtésére használt hőenergiára vonatkozó, és a külön tulajdonban lévő épületrészek fűtésére használt hőenergiára vonatkozó fogyasztás szerint kell elosztani. A Bíróság megállapította, hogy a tagállamok számára elismert mozgástérre tekintettel a 2012/27 irányelvvel nem ellentétes, ha az épületen belüli berendezés hőenergia-fogyasztására vonatkozó számlákat az érintett ingatlan minden egyes lakástulajdonosa

tekintetében az adott lakás fűtött légtérfogatával arányosan kell megállapítani (lásd ebben az értelemben: 2019. december 5-i EVN Bulgaria Toplofikatsia és Toplofikatsia Sofia ítélet, C-708/17 és C-725/17, EU:C:2019:1049, 90–92. pont).

- 58 Harmadszor, ami azt a matematikai képletet illeti, amely alapján a társasházi épületek hőenergia-fogyasztásához kapcsolódó költségeket kiszámítják, meg kell állapítani, hogy a 2012/27 irányelv 9. cikke nem írja elő azokat a követelményeket, amelyeknek az ilyen képletnek meg kell felelnie.
- 59 Mindazonáltal a 2012/27 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdése azt írja elő, hogy az egyedi fogyasztás elszámolásának átláthatósága és pontossága érdekében a tagállamok az épületek hő- vagy melegvíz-fogyasztási költségelosztására vonatkozó szabályokat vezethetnek be.
- 60 Márpedig ahhoz, hogy az említett költségek ilyen elszámolását átláthatónak és pontosnak lehessen tekinteni, annak szintén átlátható és pontos alapon kell elvégezni, oly módon, hogy a végső felhasználó egyrészt pontosan megismerhesse a neki felszámított költségeket, másrészt pedig adott esetben intézkedéseket tehessen a személyes fogyasztásának kiigazítása, és ennél fogva a 2012/27 irányelv céljának, vagyis a nagyobb energiahatékonyság előmozdítása érdekében.
- 61 Ebből következik, hogy az átláthatóság és pontosság követelménye az alapügyben szóban forgóhoz hasonló azon matematikai képletre is alkalmazandó, amely alapján az említett költségeket kiszámítják.
- 62 A jelen ügyben, noha a módszertan 6.1.1 pontjában említett matematikai képlet bizonyos objektív adatokon alapul, a Bíróság rendelkezésére álló iratokból – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálatok függvényében – kitűnik, hogy az nem vesz figyelembe bizonyos, az alapügyben szóban forgó hőtermelő berendezés tényleges működéséhez kapcsolódó paramétereket. Az ilyen képletnek ugyanis többek között figyelembe kellene vennie az épület sajátos jellemzőit, mint például az épület szigetelését és a fűtési rendszerét, az e rendszerhez használt anyagokat, valamint az esetleges hőveszteséget.
- 63 Ezenkívül az alapeljárás keretében készített szakértői vélemény szerint e képlet nem egyértelmű, mivel több kétértelmű elemet tartalmaz, ami megkérdőjelezheti a hőenergia vagy a meleg víz érintett épületen belüli fogyasztásához kapcsolódó költségek elosztásának átláthatóságát.
- 64 Egyébiránt a 2012/27 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok gondoskodnak a pontos és tényleges fogyasztáson alapuló számlázási adatokról, amennyiben az műszakilag megvalósítható és gazdasági szempontból indokolt. E rendelkezés az említett irányelv VII. mellékletének 1.1 pontjára utal, amely „A tényleges fogyasztáson alapuló számlázás” cím alatt többek között úgy rendelkezik, hogy annak lehetővé tétele érdekében, hogy a végső felhasználók szabályozhassák saját energiafogyasztásukat, legalább évente egyszer a tényleges fogyasztáson alapuló számlázást kell végezni, a számlainformációkat pedig legalább negyedévente a fogyasztó rendelkezésére kell bocsátani, ha az ezt kéri, vagy ha az elektronikus számlázást választotta, egyéb esetben pedig évente kétszer. Ebből következik, hogy a díjszámítási képletnek egyértelmű és alátámasztott paramétereken kell alapulnia annak érdekében, hogy a számlázás pontos és tényleges fogyasztáson alapuló információkon alapuljon.

- 65 E körülmények között és a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálatok függvényében úgy tűnik, hogy a módszertan 6.1.1 pontjában említett matematikai képlet, amely alapján kiszámítják a társasházak hőenergia-fogyasztásához kapcsolódó költségeket, nem teszi lehetővé a 2012/27 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése értelmében vett egyéni fogyasztás átlátható és pontos elszámolását.
- 66 A fenti indokok összességére tekintettel az első, a második, a harmadik és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2012/27 irányelv 9. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a társasházi lakás tulajdonosa köteles a lakásának fűtött légtérfogatával arányosan megfizetni az épületen belüli valamennyi hőenergiaelosztó- és -szállítóvezeték, valamint -berendezés által leadott hőenergia után a részére kiszámlázott költségeket, ideértve azt az esetet is, ha az épület lépcsőházaiban és folyosóin nem működnek radiátorok, amennyiben azon szabályok és paraméterek, amelyek alapján a lakás fűtésére felhasznált hőenergia és a használati meleg víz egyéni fogyasztásáért fizetendő díjakat a részére kiszámlázzák, biztosítják az egyéni fogyasztás elszámolásának átláthatóságát és pontosságát.

A költségekről

- 67 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

Az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. október 25-i 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 9. cikkének (3) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

e rendelkezéssel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a társasházi lakás tulajdonosa köteles a lakásának fűtött légtérfogatával arányosan megfizetni az épületen belüli valamennyi hőenergiaelosztó- és -szállítóvezeték, valamint -berendezés által leadott hőenergia után a részére kiszámlázott költségeket, ideértve azt az esetet is, ha az épület lépcsőházaiban és folyosóin nem működnek radiátorok, amennyiben azon szabályok és paraméterek, amelyek alapján a lakás fűtésére felhasznált hőenergia és a háztartási meleg víz egyéni fogyasztásáért fizetendő díjakat a részére kiszámlázzák, biztosítják az egyéni fogyasztás elszámolásának átláthatóságát és pontosságát.

Aláírások